

[Helge Madsen.]

givning har været, at køberen kom til at betale to gange, første gang når han købte, og derefter når han skulle betale grundstigningsskyld.

§ 69 har også været nævnt nogle gange. Den drejer sig om en- eller tofamilieshusenes fritagelse for grundstigningsskyld, så længe de nuværende ejere bliver boende deri. Virkningen af denne bestemmelse bliver, at man ikke kan sælge de samfundsskabte værdier til den næste køber. Meningen er jo, at man vil give de folk, som bor i disse huse, sikkerhed for, at de kan blive boende, men de skal ikke kunne indkassere den samfundsskabte værdi, og derfor falder fritagelsen for at svare grundstigningsskyld bort, når den pågældende ejendom sælges.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh nævnte, at 10 pct.s tillægget for jordværdier på under 1 kr. pr. m² var en sikring imod, at der skulle betales grundstigningsskyld af almindelig landbrugsjord. Jeg vil gerne til overvejelse fremsætte den tanke, om man ikke med hensyn til landbrugsjorden kunne komme frem til samme ordning som for småhusene: at lade grundstigningsskylden forblive hvilende, indtil salg finder sted. En sådan ændring ville vi foretrække fremfor det foreliggende forslag. Over for dem, der har bekymringer med hensyn til dette konjunkturtillæg, kan man endelig pege på, at ved overgangen til fuld grundskyld på jordrentevilkår — det kunne det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i højere grad have kaldt vor fanesag — bliver der ikke noget konjunkturtillæg. Det er også bemærket i lovforslagets motiver eller i fremsættelsestalen — jeg husker ikke, hvor det var — at disse jordrentebærg ikke skal betale grundstigningsskyld; og konjunkturtillægget falder altså bort for deres vedkommende.

Så har der både i den offentlige debat og her i dag været gjort bemærkninger om, at virkningerne er for små, og det kan vi være enige i. Jeg har dog fået oplyst, og jeg vil gerne have det verificeret, om ikke før så i udvalget, at af værdistigningen 1920-45,

som udgjorde 74 pct., ville de 67 pct. være blevet inddraget af det foreliggende lovforslag. Det ville i så tilfælde være omtrent, hvad man kunne nå ad denne vej. På den anden side er jeg også klar over, at af værdistigningen 1950-56, som udgjorde 39 pct., ville kun de 9 pct. være blevet ramt af det foreliggende lovforslag. Forskellen skyldes inflationen, som har været så meget stærkere i de senere år end i de 25 år, jeg nævnte først. Dette er en opfordring mere til at standse inflationen.

Inden jeg slutter, vil jeg igen — ligesom jeg gjorde til indledning — slå fast, at selv om også vi når en 100 pct.s inddragning af grundværdistigningen, vil dette lovforslag ikke berøre de bestående jordværdier. Det rører ikke ved de 10 milliarder kr., som jordværdien i øjeblikket udgør her i landet, og det er disse 10 milliarders inddragning i samfundets kasse, det er disse 10 milliarders overførelse fra privat eje til samfundseje, som vi ventler følger snarest efter. Jeg ved, at man i regeringen vil sætte fuld kraft på udarbejdelsen af et forslag om fuld grundskyld, og det er denne afgørelse, vi er meget interesseret i.

I anledning af såvel det ærede medlem hr. Thestrups som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens bekymringer med hensyn til vurderingernes nøjagtighed vil jeg gøre opmærksom på, at både venstre og konservative har stemt for den vurderingslov, vi har. Den er vedtaget enstemmigt. Og er der unøjagtigheder, kan det jo skyldes, at loven og de tidligere love, som de selv har stemt for, kunne have været bedre udformet. Jeg tror imidlertid ikke, man skal bekymre sig så meget for vurderingsloven, for når inddragelsen af jordværdierne bliver et spørgsmål af større betydning, end det er nu, vil befolkningens interesse for vurderingerne vokse, og det, der skal til for at finde de rigtige værdier frem, er netop offentlighedens kontrol med disse jordværdier.

Jeg har på mit kontor her på Christiansborg et reliefkort, der viser jordværdierne i